

БОРБА

Въ Долно-ливаде една групичка биволи лакомо ядѣше младата трева. А пастирчетата си играеха „на ножче“ подѣ клонестата дивичка круша. Тѣ бѣха толкова унесени въ играта, че не виждаха нищо друго, освенъ ножчето на Петърча, което минаваше отъ ржка на ржка, премѣташе се въ въздуха и се забиваше съ остреца въ земята. Сепнаха се, когато единъ гърлестъ биволски ревъ процепи задрѣмалото поле.

Отъ Горно-ливаде се спускаше друга групичка биволи. Напредѣ съ вирната глава потичваше Ружко на Гурешлиитѣ — най-якиятъ биволъ у селото; следъ него, като вѣрна свита, вѣрвѣха другитѣ, а най-подирѣ гълчаха момчетата.

Трепнаха запаслитѣ се биволи, като видѣха, какъ Ружко гордо пристѣпваше къмъ тѣхъ. Смутиха се сякашъ, а той още повече навири глава, наду се, та стана два пѣти по-голѣмъ и още по-силно прорева. Потрепераха тѣ отъ тоя лѣвски ревъ и се разрипаха въ страни — широкъ пѣтъ да му сторятъ.

— Бреей, какво е на това гърло бе! — зина очудено едно отъ пастирчетата.

— Море, гледай, какъ ги подбѣлва! На кръвъ гледа! — посочи друго.

Изтрѣпнаха и децата предъ това голѣмо животно, спечелило слава на първенецъ всрѣдъ едрия рогатъ добитѣкъ.

— Дий, дий, бе! — подкара го Владо — пастирчето му. Но той и не чу. Тогава тоягата изплющъ по широкия му грѣбъ. Биволтъ спокойно извѣрна глава да види, кой го бие, и тежко запристѣпя.

— А бе хей, Владо, кѣде го карашъ! Нали ще избие добитѣтата! — разпери рѣде едно отъ пастирчетата въ Долно-ливаде.

— Не бой се!

Въ това време изъ смутената група бодро се обади другъ биволъ — Вранчо на Турлацитѣ. Изстѣпи се смѣло напредъ — да посрѣшне сякашъ голѣмия гостъ, но, като съгледа рѣбеститѣ му рога, извити като сѣрпове, трепна и спрѣ...

Свели глава до земята, двата бивола дълго се гледаха съ накрѣвени очи. Приятелски поздравъ ли бѣше това или бѣсенъ напѣнъ за борба? Настрѣхнали стояха тѣ единъ срещу другъ като два заклети врага предъ решително стражение, душеха се и страшно пухтѣха.

— Борба ще падне тука, та земята ще потрепере! — каза нѣкой.

— Дий, Вранчо! Есъ, есъ, де! — помжчи се да предпази своя биволъ Петърчо.

— Остави го бе! — викнаха възъ него всички. — Остави го, да видимъ, какво ще стане.

— А-а, така ли? ... Ами после. Есъ!

— Не бой се бе! Нали сме тука, ще ги отвардимъ!